

Krv i voda: Potekli su iz probodene rane, znak kucanja srca.

Smrtna tijela ne krvare

Važan dio informacije je spomenut u Gospelu Ivan koji podupire stajalište da Isus nije umro na križu:

'Jedan od vojnika kopljem probode (Isusov) bok, pa odmah poteče krv i voda.' (Ivan 19:34).

Izbijanja krvi je znak neoštećene cirkulacije, da je koplje povrijedilo arteriole. Zapazite riječi 'odmah potekla' koje podrazumijevaju krvni pritisak. 'Voda' je vjerovatno bila pleuralana tečnost, prisutna između rebrene krletke i pluća.

Pošto krv ne izbija iz mrtvih tijela, navedena izreka nije predstavljala problem bar jednom crkvenom ocu, Origenu. U njegovim tumačenjima Ivana 19:34, on je priznao da se krv zgrušava poslije smrti, no da je istek krvi u ovom slučaju činilo čudo i zato nije trebalo objašnjene. (Contra Celsus, od Origena, prevedeno od H. Chadwick).

Probod koplja u bok Isusu nije predstavljalo vrstu konačnog zadaha, nego jednu vrstu grubog (i zapravo neispravnog) pokazivača da li se smrt dogodila. Da je namjera bila da ubije, vojnik bi probio u prednju stranu grudni da rani srce. Međutim, u ovom slučaju čovjek nije bio na križu dovoljno dugo vremena, smrt je često bila izazvana slamanjem nogu, kao što je bilo urađeno sa ljudima koji su visili skupa uz Isusa.

Odustajanje od protokola

Treba istaći da je svjedočanstvo Gospela nedosljedno o naredniku (Rimske armije) koji je želio da osigura smrt Isusa. S jedne strane, on je vidio da je Isus bio 'već mrtav' tako da se nije trudio da polomi njegove noge (vidi 'Nepolomljene noge') protivno zahtjevu Jevreja da zbog Subote požuri njegovu smrt slamanjem kostiju (Ivan 19:31) što je bio standardni protokol. S druge strane narednik je probio Isusov bok. Je li ovo bilo učinjeno da izazove smrt ako nije bio siguran u to? Ako je to tako, zašto njegove kosti također nisu bile slomljene što je bio pravilo, brutalan metod? Kako da ne možemo pretpostaviti (ili uzeti za sigurno) da su tamo bili neki elementi simpatije bar od nekih Rimljana, počevši od Pilata na vrhu (vidi 'pilatova zavjera') i idući niže lancem naređivanja?

Navedeno je da su rimski krvnici bili hladni, prosti i žedni krvi, vješti, upućeni u umijeću stavljanja ljudi na smrt. Ne samo da imamo neku nestalnost u postupcima potkrijepljenim dokazima na strani narednika, nego također imamo na izgled vrlo saosjećajnog Rimskog službenika i čak najbližeg sljedbenika Isusa, kao što je ocijenjeno njegovim riječima kad je gledao na križ kad je Isus navodno umro: 'Uistinu ovaj čovjek je bio Sin Božiji. (Marko 15.39).